

Uodo trūklio lerva (Chironomus) . Dar daug kur vadinama matyliais ar motyliais. Tai nedidelis, iki 2,5 cm ilgio, nariuotas vikšras, ežerų, tvenkinių, lėtesnių upių dumblo gyventojas. Vien tik Kuršių mariose jų yra priskaičiuota virš 50 rūšių. Daugumas jų yra skaisčiai raudonos rubino spalvos. Būna taip pat ir pilkų, žalsvų ar balzganų. Žvejai paprastai naudoja tik stambesniuosius chironomus, iš tokių mūsų respublikos vandenyse yra žinomas Chironomus f. L plumosus L. pvz.: Obelijos ežere jis užauga iki 70 mg svorio bei 24 – 25 mm ilgio ir laikosi negiliai dumble, ramiose vietose, kur mažiau deguonies. Upėse, smėlėtame dugne galima užtikti Chironomus f. I. plumosus-ieductus 18 mm ilgio, kurį jau įmanoma užmauti ant kabliuko.

Vieni chironomai per metus veisiasi vieną kartą, kiti – du ar net tris kartus. Kurie veisiasi vieną kartą, jei neišgaudo žuvys ar žvejai, jų lervos virsta ejukėmis ir vidurvasarį išskrenda. Šaltesniuose ir gilesniuose ežeruose išskrenda liepos – rugpjūčio mėnesiais, o seklesniuose – birželio mėnesį.

Pats natūraliausias būdas laikyti uodo trūklio lervas - su vandeniu ir dumblu, paimtu iš tvenkinio ar ežero, kur jos gaudytos. Du trilitriniai stiklainiai iki viršaus pripildomi per pusę dumblo ir vandens. Kiekviename stiklainyje atskirai galima laikyti 10-12 degtukų dėžučių lervų. Tiek jų turėtų visiškai pakakti 10-15 išvykų. Stiklainiai su uodo trūklio lervomis laikomi balkone ar panašioje vietoje, kol lauke temperatūra laikosi aukščiau nulio. Dar geriau stiklainius laikyti šaldytuve ant apatinės lentynos, kur temperatūra daug stabilesnė - visuomet būna apie +5 °C. Beje, šitokios "augyklos" priežiūra ne tokia jau ir sudėtinga. Tereikia kartą per mėnesį iš to paties ežero, kur buvo sugautos uodo trūklio lervos, atvežti tris litrus vandens ir juo pakeisti

senąjį abiejuose stiklainiuose.

Lervos laikomos drėgnoje, nugręžtoje skepetaitėje. Didesnės veriamos ant kabliukų, o mažesnės – naudojamos kaip jaukas. Žvejai tam tikslui turi net specialias dėžutes – trūklines su skylėtais šonais, kurias, pridėję lervų, nuleidžia į vandenį. Lervos pamažu išlenda ir aplink trūklinę susitelkia žuvys.

Yra dar vienas būdas, kurį man atsitiktinai prie ežero papasakojo nepažįstamas žvejys. Uodo lervas galima laikyti drėgnose samanose. Jomis reikia pasirūpinti iš rudens. Lervas būtina kartą per savaitę sudrėkinti nusistovėjusiu vandeniu. Taip laikomos trūklio lervos išsilaiko puikiai, jei samanos sudėtos medinėje dėžutėje, ir susluoksniuotos kartu su lervomis. Dėžutę geriau laikyti šaldytuve arba lange tarp dviejų rėmų, kur žiemą temperatūra svyruoja nuo 0 iki +4 °C. Žinoma, visų masalų priežiūra reikalauja dėmesio, patogiau būtų jų tiesiog nusipirkti. Bet juk nebus blogiau, jei pasirūpinsite ir "savais" masalais. Kitaip sakant, nevargęs nesidžiaugsi!

Uodo trūklio lerva meškeriojama daugiausia žiemą, tačiau lygiai taip pat noriai mėgsta ją beveik visos žuvys ir kitais metų laikais. Ypač šį patiekalą mėgsta karosai, lynai, nes jie bešniukštinėdami, berausdami ežerų dumblą, nuo seno jį pažįsta.

Žiemą uodo trūklio lerva yra bene mėgstamiausias žuvų maistas, tad didžiausias naudokite masalui, o mažesnes, dar neužaugusias, smulkios lervutes palikite žuvies jaukinimui.

Štai tokį "juodą" darbą tenka nudirbti tam, kad mes turėtume gražių, švarių kirmėlaičių be kurių turbūt nė vienas neįsivaizduojame žieminės žūklės.

Straipsnyje panaudotos nuotraukos iš   www.marciusxxxx.blogspot.com